

Τελικά, για όλα φταίνε οι μετανάστες;

Posted on [3 Ιανουαρίου 2012](#) by [kathodon](#)

(Μάης 2011)

Με αφορμή την δολοφονία του 44χρονου Μανώλη Καντάρη, οργανώθηκε από εθνικιστές και νεοναζί ένα ρατσιστικό ανθρωποκυνηγητό, στην Βικτώρια, την Αχαρνών, την Πατησίων και τις γύρω περιοχές. Την εποπτεία του πογκρόμ ανέλαβε πρόθυμα το κράτος επιστρατεύοντας τις αστυνομικές ορδές του και συντονίζοντας την προπαγάνδα του μέσω των ΜΜΕ. Από την πρώτη στιγμή βουλευτές του ΛΑ.Ο.Σ. και οι παρατρεχάμενοι χρυσαυγίτες, συγκεντρώθηκαν στο σημείο της δολοφονίας (Ηπείρου και 3ης Σεπτεμβρίου), εξαπολύοντας ρατσιστικό δηλητήριο και καλώντας τους περίοικους να πάρουν τον “νόμο στα χέρια τους”. Μια μέρα πριν την απεργία της 11/5, τα ΜΜΕ παρουσίασαν την συγκέντρωση, και ό,τι ακολούθησε σαν αυθόρμητη συνάντηση οργισμένων για την δολοφονία κατοίκων. Χρησιμοποίησαν το γεγονός της συγκεκριμένης δολοφονίας “ξεχνώντας” προς στιγμήν πως δολοφονίες συμβαίνουν αρκετά συχνά και όχι μόνο στις “υποβαθμισμένες” περιοχές της Αθήνας. Σκόπιμα επίσης απέκρυψαν, ότι το ΛΑΟΣ πρωτοστάτησε στην οργάνωση των ρατσιστικών πογκρόμ στο κέντρο, κι ότι οι επιθέσεις έγιναν από 30-40 μαχαιροβγάλτες-χρυσαιγίτες και εθνικιστές. Γεγονότα που από μόνα τους αποδεικνύουν ότι οι επιθέσεις δεν ήταν τελικά τόσο “αυθόρμητες”.

Παρά την ανοχή και παρότρυνση λίγων «αγανακτισμένων» πολιτών, οι μαχαιροβγάλτες της πρώτης γραμμής δεν ήταν άλλοι από τους συνήθεις πατριώτες, υποκοσμιακούς εγκληματίες. Δεν ξεχνάμε πως μέλος και υποψήφιος βουλευτής και περιφερειάρχης της Χρυσής Αυγής καταδικάστηκε πρόσφατα για τη μαφιόζικη δολοφονία 2 ατόμων στο Χαλάνδρι, ενώ ομοϊδεάτης συνεργάτης του αποδείχθηκε υπεύθυνος για την τοποθέτηση βόμβας στο Ξενία στην Πάρνηθα και σχετιζόμενος με τη μαφία. Δεν ξεχνάμε επίσης τις επιθέσεις σε αριστερούς και αναρχικούς με μαχαίρια, με πιο πρόσφατο παράδειγμα το στέκι “Αντίπνοια” όπου φασίστες εισέβαλαν στο χώρο και μαχαίρωσαν 2 άτομα την ώρα που διεξαγόταν μάθημα ισπανικών.

Με τις ίδιες εγκληματικές διαθέσεις φασίστες με μαχαίρια, και σιδερολοστούς, επιτέθηκαν τις τελευταίες μέρες σε όποιον τύχαινε να έχει ξένη εθνικότητα και μελαγχρό δέρμα. Τα συνεχόμενα πογκρόμ είχαν σαν αποτέλεσμα δεκάδες τραυματίες (στην πλειοψηφία τους μετανάστες) και την δολοφονία τα ξημερώματα της 12ης Μάη, ενός 20χρονου από το Μπαγκλαντές (το όνομα του οποίου παραμένει άγνωστο). Η αγριότητα, η ένταση και η έκταση αυτών των επιθέσεων σε μαγαζιά και σπίτια μεταναστών, υποστηρίχθηκαν καθόλη τη διάρκειά τους από τους συμπορευόμενους “προστάτες του πολίτη” ΜΑΤ, ΔΙΑΣ και ΔΕΛΤΑ. Συνεχόμενες, οργανωμένες επιθέσεις από τις φασιστοσυμμορίες και τα ΜΑΤ δέχτηκαν τις ίδιες μέρες και οι καταλήψεις Villa Amalias και Πατησίων 61 κ Σκαραμαγκά. Η συντονισμένη κρατική δολοφονική επίθεση συνεχίστηκε στην απεργιακή πορεία της 11ης Μαΐου, με αποτέλεσμα 97 καταγεγραμμένους τραυματίες εκ των οποίων πάνω από τους μισούς με τραύματα στο κεφάλι και το σύντροφο Γιάννη Κ., σε προθανάτια κατάσταση από τραύμα στο κεφάλι, νοσηλευόμενο ακόμη στην εντατική.

Όλος αυτός ο εσμός κρατικών και κρατικά κατευθυνόμενων εθνικοτραμπούκων προσπάθησε να μας πείσει ότι για την ανεργία φταίνε οι μετανάστες, για τη φτώχεια φταίνε οι μετανάστες, για την εγκληματικότητα φταίνε επίσης οι μετανάστες. Η δική μας ανάγνωση των γεγονότων διαφέρει αρκετά από τη μισάνθρωπη λογική της απόδοσης συλλογικών ευθυνών και του διαχωρισμού των ανθρώπων βάσει της φυλετικής τους καταγωγής. Θεωρούμε ότι για την αντιμετώπιση ενός υπαρκτού προβλήματος, όπως είναι η αντικοινωνική παραβατικότητα και εγκληματικότητα, πρέπει κανείς να εντοπίσει πρώτα τα αίτια και εκεί να αναζητήσει τη λύση.

Η λεηλασία και η καταδυνάστευση της «αναπτυσσόμενης» καπιταλιστικής περιφέρειας από την «αναπτυγμένη» δύση, με την συμβολή και του ελληνικού κράτους, οδήγησε στην εξαθλίωση τεράστια κοινωνικά κομμάτια αυτών των χωρών. Οι συνεχείς πόλεμοι, οι στρατιωτικές επεμβάσεις των δυτικών

έκαναν τη μετανάστευση μοναδική λύση για επιβίωση. Η επιβίωσή τους βέβαια στα καπιταλιστικά κέντρα κάθε άλλο παρά εξασφαλισμένη είναι. Όσοι, για παράδειγμα, καταφέρουν να φτάσουν στην Ελλάδα ζωντανοί (νάρκες, συρματοπλέγματα, σαπιοκάραβα), θα βρεθούν αντιμέτωποι με την φτώχεια και την εξαθλίωση, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, τις σκούπες και τα βασανιστήρια των μπάτσων, τα μαχαίρια των φασιστών, τις απειλές και τις ρατσιστικές κορώνες «αγανακτισμένων κατοίκων», τον κοινωνικό αποκλεισμό.

Η πλειοψηφία των χωρίς χαρτιά μεταναστών, θεωρούν την Ελλάδα, τον πρώτο σταθμό του «ταξιδιού» τους κατά τη μετακίνησή τους στην υπόλοιπη Ευρώπη. Ακόμη κι αν καταφέρουν να φύγουν από τα λιμάνια (Πάτρα, Ηγουμενίτσα) στα οποία στοιβάζονται, η εφαρμογή της ευρωπαϊκής «Συνθήκης του Δουβλίνου II», προβλέπει την επιστροφή όσων συλλαμβάνονται στην χώρα εισόδου. Έτσι, η Ελλάδα έχει μετατραπεί σε μια τεράστια φυλακή για τους περισσότερους μετανάστες. Υπό αυτές τις συνθήκες, συγκεντρώνονται σε περιοχές που τα νοίκια είναι φτηνά, κατά κύριο λόγο στο κέντρο. Αυτή η υπερσυσώρευση εξαθλιωμένων ανθρώπων σε ήδη φτωχές περιοχές δημιουργεί μια εκρηκτική κατάσταση συνύπαρξης τόσο για τους ίδιους όσο και για τους ντόπιους.

Οι μετανάστες (με χαρτιά ή χωρίς) αλλά και οι πρόσφυγες που καταφτάνουν στην Ελλάδα λόγω πολιτικών διώξεων στις χώρες τους, έχουν, όπως και η υπόλοιπη κοινωνία, διαφορετικά ταξικά χαρακτηριστικά. Δεν είναι δηλαδή μια ενιαία ομάδα με κοινά συμφέροντα. Κάποιοι ενσωματώθηκαν σχετικά γρήγορα στη συνθήκη της μισθωτής σκλαβιάς, κυρίως την εποχή της «ραγδαίας οικονομικής ανάπτυξης». Οι περισσότεροι συνεχίζουν να εργάζονται ως πραγματικοί σκλάβοι με μισθούς εξαθλίωσης και δίχως κανένα εργασιακό δικαίωμα, προσπαθώντας να θρέψουν τους εαυτούς τους και τις οικογένειες τους. Ένα άλλο κομμάτι των μεταναστών αναγκάζεται προκειμένου να επιβιώσει να λειτουργήσει «εκτός νόμου», είτε ως πλανόδιοι μικροπωλητές, είτε ως ανοργάνωτοι μικροεγκληματίες, είτε, στη χειρότερη περίπτωση, οργανωμένοι σε μαφίες ναρκωτικών, όπλων πορνείας.

Η εγκληματικότητα αποτελεί δομικό στοιχείο του καπιταλισμού. Οι κάθε λογής μαφίες αποτελούν επικερδέστατες καπιταλιστικές επιχειρήσεις που επιβιώνουν με τη συναίνεση και τη στήριξη του κράτους. Το κεφάλαιο επιδιώκοντας το κέρδος με κάθε μέσο, ανοίγει νέες αγορές, φτηνών εργατικών χεριών, όπλων, ναρκωτικών, πορνείας και trafficking. Η έξαρση της αντικοινωνικής παραβατικότητας είναι πιο εμφανής και έντονη στις υποβαθμισμένες περιοχές, εκεί που ντόπιοι και μετανάστες, εξαθλιωμένοι και περιθωριοποιημένοι αλληλοεξοντώνονται προσπαθώντας να επιβιώσουν.

Αυτή η όξυνση του πόλεμου όλων εναντίον όλων, ο κοινωνικός κανιβαλισμός,, αποτελεί βασική επιλογή των εξουσιαστών για την εξασφάλιση της επιβίωσης ενός βαθύτατα αντικοινωνικού πολιτικού και οικονομικού συστήματος. Το κράτος, για να προλάβει τις αντιστάσεις που ριζώνουν και συνδέονται, και μια ενδεχόμενη διοχέτευση της οργής των από κάτω εναντίον του, επινοεί τον «εσωτερικό εχθρό», προβάλλει τους μετανάστες, αλλά και οτιδήποτε ξεφεύγει από τον έλεγχο του σαν απειλή. Έτσι, οι καταπιεσμένοι στρέφουν την οργή τους ενάντια στους πιο αδύναμους, αντί να αγωνιστούν ενάντια σε αυτούς που πραγματικά τους καταδυναστεύουν. Το κράτος, εξαπολύει τα σκυλιά του (μπάτσους, φασίστες, media) προκειμένου να κλιμακώσει αυτή την κατάσταση και στη συνέχεια να εμφανιστεί ως διαιτητής και επιβολέας της «τάξης και της ασφάλειας», να επικυρώσει το ρόλο του ως διαμεσολαβητής που «προστατεύει το συμφέρον όλων μας».

Τα γεγονότα των τελευταίων ημερών ξυπνάνε μνήμες που έχουν περάσει στην ιστορία ως εφιάλτες. Οι τωρινές συγκυρίες, ίσως να μην ταυτίζονται, αλλά σίγουρα θυμίζουν το κλίμα του Μεσοπολέμου. Η οικονομική ύφεση του 1929, η συσπείρωση του κόσμου γύρω από εθνικά ιδεολογήματα, τα πογκρόμ με κρατική υποστήριξη σε μειονοτικές εθνικές και κοινωνικές ομάδες, η εξουδετέρωση των κοινωνικών κινημάτων, σηματοδότησαν την επέλαση του φασισμού στην Ευρώπη και την έναρξη του Β΄ Παγκοσμίου πολέμου. Η ιστορία μας υπενθυμίζει ότι εθνικισμός σημαίνει πόλεμος. Αυτή η μνήμη και η συνείδηση ευρύτερων κοινωνικών τμημάτων δείχνει να μην έχει σακατευτεί από την συνθήκη του καθημερινού αγώνα για επιβίωση. Έτσι, αντιλαμβάνονται το φασισμό και τον εθνικισμό ως αντικοινωνική απειλή. Η επιστολή της μητέρας του 44χρονου και η αποχώρηση κόσμου από το

σημείο συγκέντρωσης (καταδίκασαν τις συγκεντρώσεις στο σημείο της δολοφονίας και κατηγόρησαν τους εθνικιστές για καπηλεία του γεγονότος), καθώς και η στάση των οδηγών των λεωφορείων που ειδοποιούσαν τους μετανάστες να κατέβουν λίγες στάσεις πριν το σημείο συγκέντρωσης, όπως και των ντόπιων που φυγάδευσαν κυνηγημένους στα μαγαζιά τους αποτελούν παραδείγματα έμπρακτης αντίστασης στη βαρβαρότητα.

Κατανοώντας τις αιτίες που τις προκαλούν, αλλά μη δικαιολογώντας αντικοινωνικές, εγκληματικές πράξεις, ακόμη κι αν αυτές γίνονται καθαρά για επιβίωση, ως αναρχικοί/ες αγωνιζόμαστε για την ελευθερία και την ισότητα όλων των ανθρώπων, ασχέτως φυλής και χρώματος, αγωνιζόμαστε έμπρακτα ενάντια σε φασιστικές νοοτροπίες συλλογικής ευθύνης. Γιατί η φτώχεια, η ανεργία, το έγκλημα δεν έχουν εθνικότητα και φυλή. Αποτελούν συνέπειες ενός εξουσιαστικού, εκμεταλλευτικού συστήματος και μόνο η καταστροφή του μπορεί να τα απαλείψει.

Οι έτοιμες και από τα πάνω “λύσεις” το μόνο που μπορούν να προσφέρουν είναι μεγαλύτερη εκμετάλλευση, βία και καταπίεση. Αν δεν στρέψουμε συλλογικά την οργή μας σε αυτούς που καταδυναστεύουν τη ζωή μας, το μακρύ τους χέρι θα εξακολουθήσει να σκορπάει το φόβο και τη σιωπή και τα εγκλήματα τους θα παραμείνουν αόρατα. Αντί για γκέτο και πεδία αλληλοσφαγής και εκμετάλλευσης των πιο αδύναμων, θέλουμε οι δημόσιοι χώροι να γίνουν χώροι επικοινωνίας, αλληλοβοήθειας και σύνδεσης των καταπιεσμένων, ντόπιων και μεταναστών. Μόνο με όρους συλλογικοποίησης στη βάση της αλληλεγγύης, της αξιοπρέπειας και της αλληλοβοήθειας, μπορούμε να ξεπεράσουμε τους τεχνητούς φυλετικούς διαχωρισμούς. Οι κοινοί και αδιαμεσολάβητοι αγώνες ντόπιων και μεταναστών ενάντια στους εκμεταλλευτές και καταπιεστές της ζωής μας, ενάντια στο κράτος και το κεφαλαίο, είναι η μόνη προοπτική για το ξεπέραςμα του φόβου και της εξαθλίωσης, η μόνη προοπτική για τη δημιουργία ενός κόσμου ελευθερίας, ισότητας, αλληλεγγύης και αξιοπρέπειας.

Αναρχική Συλλογικότητα «Καθ' Οδόν»

<https://kathodon.espivblogs.net/?p=1048>